

Είναι ακόμη τεράστιο πράγμα

να αγωνίζεσαι εν μέσω “έκτακτης ανάγκης”

Οι αγώνες των εστιακών φοιτητ(ρι)ών εν μέσω πανδημίας - στην προκειμένη εν μέσω καραντίνας - είναι τόσο δύσκολοι και άλλο τόσο αναγκαίοι. Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο οι οικοτρόφοι της ΦΕΠΑ δίνουν ένα σπουδαίο αγώνα για τις βασικές τους ανάγκες, για να μην χειροτερεύσουν κι άλλο οι συνθήκες ζωής αυτών αλλά και των επόμενων οικοτρόφων. Τολμούν να διεκδικούν και να πιέζουν μέσω της κατάληψης της γραμματείας τους από τις 10/12, τα άλλοτε κεκτημένα του συλλόγου τους, δηλαδή να εξετάζονται όλες οι Α' παρατάσεις με κοινωνικο-οικονομικά και όχι ακαδημαϊκά κριτήρια και να γίνονται δεκτές για 1 χρόνο και όχι για 6 μήνες. Επίσης, διεκδικούν να μην γίνεται έξωση από το δωμάτιο προτού γίνει η ορκωμοσία, να ανταποκρίνεται η ποσότητα και η ποιότητα του φαγητού στις ανάγκες τους και να ληφθούν επιτέλους ουσιαστικά μέτρα πρόληψης για τον κορονοϊό. Σε αυτά τα δίκαια αιτήματα των εστιακών, ο Πρύτανης του ΕΚΠΑ Αθανάσιος Δημόπουλος, απαντά με απειλές για το κλείσιμο του εστιατορίου, αν δεν σταματήσει η κατάληψη, τις οποίες δεν διστάζει να πραγματοποιήσει στις 12/12. Για άλλη μια φορά, το κράτος και οι μηχανισμοί του απαντούν στις κοινωνικές ανάγκες με καταστολή. Για άλλη μια φορά, οι εστιακοί απαντούν στην καταστολή με την συνέχιση του αγώνα. Όπως και στην προηγούμενη καραντίνα, οι εστιακές φοιτήτριες παρά τις απειλές των πρυτανικών αρχών και των διοικήσεων αγωνίστηκαν πανελλαδικά για να μην εκκενωθούν οι εστίες (και νίκησαν!) έτσι και τώρα στην ΦΕΠΑ συνεχίζουν την κατάληψη στην γραμματεία και κρατούν μόνες τους ανοιχτό το εστιατόριο έως ότου εκπληρωθούν τα αιτήματά τους.

Εφόσον η επίθεση του κράτους στους αδύναμους έχει συνέχεια ...

Από τις αρχές της πανδημίας, με διαγγέλματα που μετακυλούσαν τις ευθύνες στον καθένα ατομικά και με το 1^ο lockdown, το ελληνικό κράτος προσπάθησε να διανείμει τον αριθμό κρουσμάτων στον χρόνο για να μην καταρρεύσουν τα νοσοκομεία μέσα στους τρεις πρώτους μήνες, ενώ ταυτόχρονα κέρδισε χρόνο για να μετατρέψει την άγνωστη απειλή, σε μετρήσιμο μέγεθος θανάτων και υλικών απωλειών. Μέσα στην περίοδο του καλοκαιριού ο τουρισμός και η ασυδοσία των νέων-των αφεντικών, μας ξαναέφερε στο καθεστώς επικινδυνότητας από τον Σεπτέμβρη κι έπειτα, όπως όλες περιμέναμε. Δόθηκε δηλαδή προτεραιότητα στο άνοιγμα του τουρισμού και γενικώς των επιχειρήσεων, για να μην έχουν κι άλλες χασούρες τα αφεντικά, έναντι των μερικών χιλιάδων θανάτων που θα έρθουν μες στον χειμώνα, όπως υπολογίζουν οι επιστήμονες που δουλεύουν γι' αυτό. Απαγορεύτηκε τέλος η κυκλοφορία τις βραδινές ώρες (στην περίπτωση της Δυτικής Αττικής και τις απογευματινές(!)) ως ύστατο μέτρο για τον περιορισμό των νέων που κολλάνε κορονοϊό από τις 9 ή 10 και μετά, αλλά το πρωί είναι ασυμπτωματικοί και μπορούν να πάνε στη δουλειά.

Ο κορονοϊός, όντας προϊόν του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, της εκμετάλλευσης των ζώων και της καταστροφής της φύσης, γεννημένος και ταχέως μεταδιδόμενος σε υποτιμημένες περιοχές που οι βιομηχανικοί εργάτες/ριες ζουν υπό κακές συνθήκες, χρησιμοποιείται στα χέρια του κράτους για να εντείνει ακόμα περισσότερο την επίθεση στα κατώτερα στρώματα και να αντιμετωπίσει την κρίση με τις πλάτες μας. Ενώ μας ζητάει να κάτσουμε σπίτι για να προστατευτούμε, δεν χάνει χρόνο για να περάσει νομοσχέδια που θα κάνουν τις ζωές μας ακόμα πιο δύσκολες. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η κατάργηση της αμειβόμενης υπερωρίας με 10ωρη εργασία, η εκ περιτροπής εργασία και η κατάργηση του 5νθήμερου κτλ.

Τότε και οι δικοί μας αγώνες πρέπει να έχουν συνέχεια

Δεν μπορούμε να κάνουμε εκχειρία ενώ το κράτος δεν σταματάει να μας επιτίθεται. Δεν μπορούμε να κάτσουμε σπίτι για να μην αρρωστήσουμε, ενώ οι μεταρρυθμίσεις στα εργασιακά, οι αυξημένες τιμές των βασικών αγαθών, τα ακριβά ενοίκια κι οι μειώσεις στις κοινωνικές παροχές μάς εξοντώνουν. Και ταυτόχρονα μ' όλα αυτά το κράτος και οι μπάτσοι του, επεκτείνονται σε όλους τους τομείς της κοινωνικής μας ζωής. Τα πάρκα που αράζουμε γεμίζουν τραπεζοκαθίσματα που φέρνουν αφεντικά, που φέρνουν επενδυτές, που φέρνουν μπάτσους. Οι πορείες απαγορεύονται, οι καταλήψεις εκκενώνονται (με πρόσφατο παράδειγμα την Φιλολάου 99 στην γειτονιά μας), τα πανεπιστήμια για πρώτη φορά στα χρονικά της μεταπολίτευσης γεμίζουν αστυνομικές δυνάμεις όλων των ειδών (βλ. εκκένωση της κατελημμένης πρυτανείας στην πολυτεχνειούπολη στις 13/11). Γενικά όπου προβάλλονται κοινωνικές αντιστάσεις που αποτελούν το μοναδικό μας όπλο απέναντι σ' αυτή την επίθεση, το κράτος απαντά με καταστολή.

Ο ιός δεν είναι τόσο επικίνδυνος όσο η κρατική διαχείριση αυτού. Κινδυνεύουμε από τον ιό κι όχι μόνο, επειδή δεν εξασφαλίζεται καμία προστασία σ' όσες πεινάνε, σ' όσες δεν έχουν πρόσβαση στο σύστημα υγείας επειδή “δεν δούλεψαν αρκετά”, σ' όσους δεν βγαίνουν οικονομικά, σ' όσες συνεχίζουν να δουλεύουν ασταμάτητα για να αντιμετωπίσουν την πανδημία, σ' όσες αναγκάζονται να μένουν στο ίδιο σπίτι με τους καταπιεστές τους. Ο κίνδυνος αυτός όμως δεν θα αρθεί μονάχα με την χρήση μάσκας, την κοινωνική αποστασιοποίηση και την παραμονή μας στο σπίτι. Ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε να κινδυνεύουμε είναι οι κοινωνικοί αγώνες για τις βασικές μας ανάγκες, την ελευθερία και την ισότητα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ/ΕΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΕΠΕΙΔΗ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΚΑΝ ΣΤΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ ΜΕΤΡΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΣΤΙΑΚΩΝ

ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΙΛΙΣΟΣ

Αναρχική κοινότητα αγώνα στα ανατολικά της Αθήνας

ypogeios_ilisos@espiv.net | ypogeios-ilisos.espivblogs.net

Αθήνα, Δεκέμβριος 2020